ज्वलति दिशि यस्य शस्ता
सा भूमिस्तस्य वर्णस्य ॥ ९४ ॥
श्वभ्रोषितं न कुसुमं
यस्मिन् प्रम्लायते ऽनुवर्णसमम्।
तत्तस्य भवति शुभदं
यस्य च यस्मिन्मनो रमते ॥ ९५ ॥
सितरक्तपीतकृष्णा
विप्रादीनां प्रशस्यते भूमिः।
गन्धश्च भवति यस्या
घृतरुधिरान्नाद्यमद्यसमः ॥ ९६ ॥
कुशयुक्ता शरबहुला
दूर्वाकाशावृता क्रमेण मही।
अनुवर्णं वृद्धिकरी
मधुरकषायाम्लकटुका च ॥ ९७ ॥
कृष्टां प्ररूढबीजां
गोऽध्युषितां ब्राह्मणैः प्रशस्तां च।
गत्वा महीं गृहपतिः
काले सांवत्सरोद्दिष्टे ॥ ९८ ॥
भक्ष्यैर्नानाकारै-
र्दध्यक्षतसुरभिकुसुमधूपैश्च।
दैवतपूजां कृत्वा
स्थपतीनभ्यर्च्य विप्रांश्च ॥ ९९ ॥